

trek

Slovensko 2002

aneb

Prší, prší, jen se leje

(31.7. – 14.8.2002)

31.7. – středa

Na první nástupní okno (31.7. 19:52 – 20:00 SLT = slovenského letního času, Mikuláš City) se dostavují přesně podle plánu pouze F a J. T opět simuluje angínu jako minulý rok před Šumavou. Cílem je přechod Roháčů. Odjíždíme ihned do Jalovce a odtud se vydáváme po žluté směrem na Velkostatranskou magistrálu. Cesta probíhá hladce pouze zpočátku. Pak zacházíme do lesa, kde už cesta není tak příjemná. Na jednom z mála trošku rozšířenějších míst míváme dokonce i jeden stan. Pak docházíme k řece, přes kterou vede dřevěná lávka. Zbouraná. Neodvažujeme se přes ní a tajně doufáme, že žlutá vede jinudy a jdeme jinudy. Podél řeky. Celkem džungle. Bahno, větve, kopřivy... Zvláště J v krátkých kalhotách si užívá. Konečně vycházíme z lesa k místnímu JZD a orientujeme se v mapě. Jdeme samozřejmě špatně. Ale víme, kde jsme, takže dál jdeme sice špatně, ale je to kontrolovaně špatně. Už za tmy, kolem půl desáté, končí cesta u dvou bud. Jsou sice zamčené, ale jde u nich dobře přespat. A navíc je tam i kadibudka, kterou F okamžitě testuje. Trochu plná, ale jinak celkem fajn. Kromě kadibudky nachází při průzkumu okolí i červenou značku, takže usínáme v dobré náladě. Je jasno.

1.8. – čtvrtek

Vstáváme po sedmé. Jdeme po červené. Potkáváme lidi ze stanu, který jsme včera mívají. Vstávali poněkud dříve. Byli drsnější a zmíněnou pobořenou lávku přešli. Chvilí pokecáme a pak se konečně odpojujeme z nudné roviny a vyrážíme z nadmořské výšky 800 m n. m. nahoru, směr Babky (1 500 m), Sivý vrch (1 800 m) a dále do dvou tisíců. Na Babky docházíme na čas. Pěkný výhled, nádherné louky. Pokračujeme. Cesta už není tak pohodová. Alespoň ne pro F, pro kterého je výstup na Sivý vrch otázkou života a smrti. Po jeho zdolání zaléhá do trávy a patnáct minut se vůbec nehýbe. Pak se přeci jen vzpamatovává. Dáváme žírek, vyfotíme pár turistů a pokračujeme v cestě. Už opět v pohodě. Ale počasí se pomalu kazí. Začíná pršet. V sedle pod Sivým vrchem začíná solidní liják. Jdeme dál. Před Brestovou déšť ustává. Kolem nás se honí mraky. Pěkná podívaná, která trvá celý zbytek dne. Nenacházíme pramen, což znamená, že budeme muset šetřit vodou. Od Salatína začíná slušné lezení. Zábava. Jdeme kolem sviště, který zoufale a dlouho píská na skále. Rozhodujeme se přespat u Spálené ve výšce 2 080 m n. m. Pro F i J je to výškový rekord ve spaní pod širákem. Z místa přespaní máme nádherné výhledy. Kocháme se, jak jen to jde. Je to naposledy, co pořádně vidíme Roháče. Kolem sedmé slyšíme hlasy z Baníkova. Je to nějaká větší výprava. Bohužel se nám ztrácí v mlze, a tak nám jejich osud zůstává utajen. V noci je jasno.

2.8. – pátek

Vstáváme v 7:30 a bez snídaně vyrážíme na Baníkov. Potkáváme kamzíka. Vidíme ho celkem zblízka, ale seznamovat se zřejmě nechce. Mízí do míst, kam se nikdo z nás neodvažuje. Snídáme na Baníkově. J trhá své výškové rekordy. Po snídani začíná mlha a déšť. Vyrážíme na Tri Kopy. Spolu s Ostrým Roháčem je to nejdrsnější (nejzábnější) část Roháčů. Řetězy, lezení po skálách, úzké hřebeny, strmé stěny... J jde vpředu a vybírá ty „nejschůdnější“ cesty. Kvůli mlze vůbec nevíme, kde jsme. F naprosto přesvědčivě tvrdí, že už jsme o dvě hodiny dál. Scházíme do sedla a zjišťujeme svůj omyl. Potkáváme první dnešní turisty. Někteří si také nejsou úplně jisti, kde jsou. Před Plačlivem míváme pěkné stavby z kamenů. Také potkáváme mladý pár, který se nás snaží odradit od přechodu Ostrého Roháče. Vzhledem k našim obrovitým batohům a stavu počasí (střídavě prší a je mlha) se jim ani nedivíme.

Zrovna se nám otvírá pohled na Ostrý Roháč. Celkem solidní. Jméno mu sedí. J začíná malinko váhat, ale nás přeci nemůže zviklat!!! Jdeme podle plánu. Cesta nahoru probíhá celkem v klidu (i když F zdaleka neskotačí tolik jako minulý rok bez batohu a za pěkného počasí a pěkně poslušně se drží řetězů). Při sestupu do sedla by se některá místa dala označit jako „strachovky“. Před námi jde polská rodina s malou holkou, která je docela vyklepaná. Ze sedla už Ostrý Roháč nevidíme. Je celý v mlze. Scházíme k Jamnickým plesům pro vodu, kterou v pohodě doplňujeme. Když procházíme kolem druhého plesa, vidíme dalšího sviště. Dlouho si nás nevšímá, a tak se přibližujeme na velmi malou vzdálenost. Pak si nás konečně všimne a mizí pod kameny. J se neustále mermomocí chce vykoupat v plesu. Začíná pršet, a tak z tohoto záměru naštěstí schází. Vracíme se zkratkou zpět na hřeben. Na Hrubý vrch jdeme po kamenných schodech, dolů také. Luxus. Stále prší. Mlha. V 18:30 docházíme do Ráčkova sedla. J je definitivně rozhodnuta, že už dnes neujde ani metr. F ji přesvědčuje, že výstup na Klín by ještě rozhodně stál za to (vždyť je to jen nějakých 200 m převýšení). J to naprosto odmítá. Jdeme na Klín. Přespáváme 20 m pod vrcholem (2150 m n.m.). Další rekord. Nacházíme i přijatelné místo ke spaní. Avšak fouká vítr a je totální mlha.

3.8. – sobota

Probouzíme se ve 4:30. Prší. Přikrýváme se igelitem. Prozatím postačující řešení. V 6:00 přestává pršet, a tak se rychle balíme, než zase začne. Je nám zima. Scházíme z Klínu a jdeme na Bystrou. Viditelnost je kolem pěti metrů, ale Bystrá je nejvyšší vrchol (2 248 m), a tak si to nemůžeme nechat ujít. Jde také o náš poslední roháčský vrchol. Z Bystré už to bude jenom z kopce. Při sestupu do doliny se pomalu začíná protrhávat mlha a občas už i něco vidíme. V dolině už svítí slunce. Trháme borůvky. Cesta dolinou je pohodlná, ale ukrutně dlouhá. Konečně docházíme na magistrálu. F má odřená ramena od batohu. Potkáváme i rodinky na výletě, což je znamení, že jsme v civilizaci a ne na horách. Jdeme do chatové oblasti Hrdovo, odkud by měl jet autobus do Mikuláše.

Zastávku sice nacházíme, ale bez jízdního řádu. Pokoušíme se od místních kolemjdoucích zjistit, co a kdy jede. Mezitím stopujeme a sušíme mokré spacáky. Je celkem vedro. Místní nic nevědí, odkazují nás na jízdní řád (tuze se diví, že tam není) nebo říkají, že to jede až za tři hodiny. Po tři čtvrtě hodině nám zastavuje maník v luxusním BMW. Řidič vůbec nemluví a F je při pohledu na tachometr raději také zticha. Jedeme místy až 190 km/h, takže nám cesta pěkně ubíhá a za patnáct minut jsme v Mikuláši. Cestou jsme předjeli i pár aut, která nám předtím nezastavila. Chvíli si vydechneme, přebalujeme batohy a vyrážíme do Delvity na nákup. Pak jdeme na nádraží a odjíždíme do ATC Bystrina v Nízkých Tatrách. Je celkem luxusní. Dvě osoby se stanem zaplatí na dvě noci dohromady 470 Sk. Vybalujeme úplně všechny věci z batohů na louku a sušíme je. Některé i pereme a některé vyhazujeme (ponožky F). Pak se jdeme projít. Všude samé penziony, zimmer frei atd. Zkrátka je to turistická oblast, jak má být. Po návratu se F chystá vařit. Bohužel nemá sůl, a tak žebrá u

sousedů, kterým ji pak samozřejmě zapomíná vrátit. Musí si pro ni přijít sami. Večer jdeme prozkoumat jednu z méně luxusních hospod v kempu. Zlatý Bažant za 20 Sk. Ucházející.

4.8. – neděle

Vstáváme v 8:30. Je úplně jasno. Dáváme si pohodovou snídani a v 10:30 vyrážíme na procházku. Na ukazatelích jsou zmatené časy. Jejich údajné dvě hodiny stíháme jen tak tak a to jsme bez batohů a jdeme velmi svižně. Dorážíme na Krakovu Hoľu, ze které je nádherný výhled na všechny strany. Nádherně vidíme Nízké Tatry i celé Roháče, ze kterých jsme před tím nic moc neviděli (a to spíš nic než moc). Při sestupu dolů nás otravuje nepříjemná kleč. Jdeme dolinou do Ilfanova, pak po neznačených polních cestách do Demänové. Jelikož nemáme mapu, J vůbec netuší, kde jsme. V Demänové zaujme F fotbalový zápas místního klubu a J otevřená hospoda s pivem. Nanuk bohužel nemají. Do kempu dorážíme někdy kolem půl sedmé. Procházka se poněkud protáhla. Večeříme a pak jdeme opět do hospody.

5.8. – pondělí

Ráno v pohodě snídáme, sprchujeme se, odpočíváme a obědváme. Pak vyrážíme do Mikuláš City. Na nádraží jde J zjistit cenu jízdenky do Prahy a F si kupuje za 12 Sk Šport jen kvůli tomu, aby zjistil, že Teplice prohrály v Ostravě 1 : 5. Pak míříme do směnárny, kde J mění další slovenské koruny a do internetové kavárny, kde F zjišťuje další skvělé výsledky Teplic. Začíná pršet. Jdeme se schovat do Billy. Před Billou F zjišťuje, že nemá svůj mobil. Uklidňuje se tím, že ho nechal v kempu. Už neprší. Jdeme na poštu, odkud J posílá pohled až do daleké Ameriky. A jelikož máme žízeň, jdeme do Plecháče (místní venkovní výčep, kde se scházejí největší socky z celého Mikuláše). Tam píšeme ostatní pohledy. Tato činnost nás docela vyhladoví. Hledáme nějakou normální hospodu, kde by vařili. Nic nenacházíme. Musíme zajít do jedné luxusní. Je tak z poloviny zaplněná. Po našem příchodu však začínají všichni odcházet, a když nám přinesou jídlo, jsme tu již úplně sami. J si dává špagety (60 Sk) a F Plzeň (30 Sk). Příjemná změna po Tatranu z Plecháče.

Začíná se přibližovat čas druhého nástupního okna, kdy mají přijet další účastníci. Zaplatíme a cestou na nádraží stíháme ještě zmrzlinový pohár (i když v jedné ze dvou cukráren nám oznamují, že nemají šlehačku). Vlak z Žiliny má nepatrné zpoždění, ale přijíždí. A v něm i všichni ohlášení účastníci: L, M, R a T. Následuje vřelé přivítání, vyprávění a vůbec. Rozhodujeme se přespat ještě jednu noc v kempu (načerno) a brzy ráno vyrazit do jeskyní. V kempu M a R naprosto nesmyslně rozdělávají stan, ačkoli je úplně jasno. A také se jim povede zmanipulovat ostatní a přes odpor F se odjezd do jeskyní posouvá o hodinu – místo před osmou pojedeme před devátou. F svůj mobil nenachází.

6.8. – úterý

Ráno si R v klidu dává čajíček a sprchuje se. Přesto bus stíháme a odjíždíme všichni (kromě T) do jeskyní. Naším cílem je Demänovská jeskyně svobody. T už tam byl dvakrát, a tak se rozhoduje jít napřed a počkat na nás v sedle pod Krakovou Hoľou. Bohužel se k jeskyni dostáváme až chvíli po deváté, a tak musíme na další nástup čekat až do desíti. Už je slušný nával. Jeskyně je nádherná. Stalaktity, stalagmity, stalagnáty a kdo ví co

ještě... Průvodkyně nás pořád straší tím, že budeme muset jít nějakých 80 m převýšení. Při představě, že ještě dnes budeme muset ujít nějakých 1 200 m i s batohy, to není zas tak strašné, ale někteří turisté vypadají vyděšeně. Z jeskyní vylézáme kolem jedenácté a všude kolem je už brutálně turistů. Na lístky se stojí minimálně dvouhodinová fronta. Na záchod je fronta naštěstí poněkud kratší. Raději rychle vyrážíme na cestu.

Vyrážíme sice rychle, ale tempo již tak rychlé není. U některých nejmenovaných členů se projevuje zcela zjevně zanedbaná zimní a jarní příprava. A tak T čeká a čeká a čeká... Konečně se po několika hodinách dočkává a všichni společně vyrážíme na Krakovu Hoľu. Začíná pršet. Porůznu se schováváme pod stromy. Pak už na to kašleme a jdeme. Déšť neděšť. Tentokrát nemáme nahoře vůbec žádný výhled, proto se

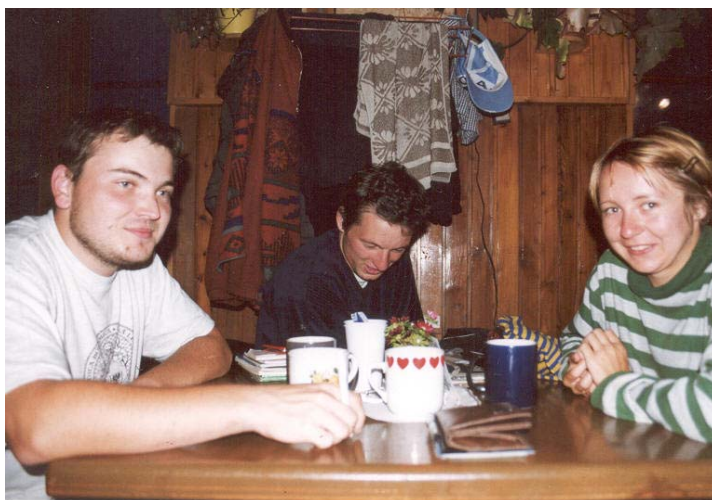
nezdržujeme a ihned vyrážíme směr hřeben Nízkých Tater. Po chvíli přestává pršet. Rozhodujeme se, že dáme v sedle Javorie žírek. T vytahuje svoji bombu (plynovou) a F na ní vaří těstoviny. M a R vytahují své lihové vařiče a vaří na nich těstoviny. Po jídle pokračujeme dál směrem vzhůru. V postupu nám opět brání naprosto úděsná kleč, která nás dost zpomaluje a přinutí zastavit dříve, než bylo plánováno. Jelikož se počasí jakž takž umoudřilo, F váhá, zda postavit stan. Ale protože ho stavějí všichni, staví i on. Jak se vzápětí ukáže, je to naprosto správné rozhodnutí.

Noc z 6.8. na 7.8.

Tato noc má speciální odstavec, protože si ho zcela zaslouží. Nejdříve začíná foukat vítr. V dálce slyšíme bouřku. Začíná drobně pršet. Pak postupně děšť i vítr zesilují. Bouřka je čím dál tím blíž. Igelity upevněné na stanech strašně hlučí, a zesilují tak ještě strašidelnou atmosféru. Bouřka je už přímo nad námi. Blesky jsou každou chvíli. Stany se ve větru nebezpečně klátí. Začíná zatékat. Zdá se, že je to nekonečné... Vítr, děšť a bouřka se celou noc střídají a předhánějí v tom, kdo má navrch.

7.8. – středa

Probouzíme se po probdělé noci. Je 8:00. Stále prší. Už však naštěstí nebouří a vítr je mírnější. Nejméně vody ve stanu mají L a T. U J a F je to také ještě snesitelné. Zato M a R jsou na tom bídě (co byste také chtěli od stanu, který se totálně promočí už od rosy). Kolem půl desáté přestává pršet silně a začíná pršet slabě. To je impuls pro F, který vylézá ze stanu (kam mezitím začalo dost silně zatékat) a jde za ostatními dohodnout, co bude dál.

Na návštěvě u L a T se podívá jejich suchému stanu a domluví, že nebudeme čekat, až přestane pršet, zabalíme to za deště a vyrazíme co nejrychleji směr teplá a suchá chata na Chopku (odchod je stanoven na 10:15). Jde to oznámit M a R, kteří již ve svém stanu téměř

plavou. Kupodivu nechtějí o balení ani slyšet. R říká, že počká klidně až do čtyř. Pak se to pokouší usmlouvat na dvě hodiny. Nicméně plán se nemění.

První jsou sbaleni J a F. Vyráží v 10:08. Za dvacet minut jsou následováni L a T. M a R se rozhodují zůstat a čekat. Cesta na Chopok je dost drsná. Vítr, dešť, zima. Míjíme několik dalších stanů. Na Chopku jsme za dvě hodiny. Okamžitě se převlékáme do toho nejsuššího, co máme, a dáváme sušit mokré věci. F suší na stole své mokré peníze. Mají zde skvělý bylinkový čaj

za 15 Sk. A také jídlo. Buchta Chopok za 65 Sk (velký kynutý knedlík plněný zavařeninou a politý vanilkovou polevou, čokoládou a se šlehačkou). První do toho jde F. Pak ho postupně následují ostatní. Hádáme se, zda je slušné vysrkat zbylou polevu z talíře. Výsledek diskuse je neurčitý. Pak přemýšlíme, zda zůstat nebo jít dál. Venku je mlha, fouká vítr a prší. V chatě je sucho a teplo. Kupodivu se rozhodujeme zůstat. Dáváme vědět M a R, ať jdou za námi. Pozdě. Už jsou na cestě do údolí. Dáváme si s nimi sraz v pátek v Donovalech. Návštěvníci chaty postupně přicházejí a zase odcházejí. My zůstáváme. Co se dá dělat. Tak pořad jíme, pijeme a vedeme místy zajímavé řeči (algoritmus na ženské...). Postupně komunikujeme pomocí SMS s M a R a upřesňujeme sraz v Donovalech. Sezení už začíná být únavné. Spát jdeme ve 22:00. J platí ubytování. Je to 120 Sk za osobu. Celkem slušné.

8.8. – čtvrtek

Vstáváme v 7:00. V rádiu hlásí ubývání oblačnosti. Dáváme si čaj na cestu a vyrážíme. Vodu i přes drobný nedostatek nekupujeme (1,5 litru balené vody stojí 75 Sk!!!). Jdeme svižně po hřebenu. Dokonce místy i něco vidíme, ale netrvá to moc dlouho. L jde s J vpředu a vypráví jí své historky, které F i T slyšeli už nejméně šestkrát. Snad proto T simuluje problémy, aby mohl jít vzadu. Cestou dobíráme vodu a potkáváme maníky, co také jdou do Donoval. Na rozdíl od nás tam chtějí dojít ještě dnes, takže je brzo ztrácíme z dohledu. Opět začíná pršet. To je tedy pěkné ubývání oblačnosti!!! Musíme také projít přímo skrz stádo krav, po jejichž „značkách“ už drahnou dobu šlapeme. Dostáváme se na konec hřebenu a začínáme klesat.

Odpojujeme se od T, který se rozhodne dát si jídlo v tom největším marastu. Říká, že nás dožene. Necháváme ho jeho osudu a klesáme opět tou provokativní nekonečnou klečí. Dále ještě bahnem a poté v lese potokem, který se L pokouší odklonit z cesty. Díky jeho skrytému vodohospodářskému talentu se mu to i částečně daří. Ale nám už je to stejně jedno. Zastavujeme u borůvek a L nabízí ministerské křeslo J (strana,

kteřou co nevidět založí, totiž vyhraje volby). Raději pokračujeme dál. Už to máme jen kousek. V Hliadel'ském sedle zjišťujeme, že nejsme sami, kdo si toto místo vybral na přespání. Ostatní však postavili stany, což je v našem případě neproveditelné, jelikož jsou přímo nasáklé vodou. Hledáme boudu, která zde má být. Je zde, ale dost drsně opevněná. Naštěstí má verandu, kam se vejdemo. Chvilí po nás doráží T. Rozbalujeme věci, J a L dokonce i vaří. F jim nabízí svůj kečup, který s sebou táhne. T zase nabízí buráky. Postupně zaléháme. Dochází SMS od M a R, že domluvený sraz nestíhají. Posouváme ho z 12:00 na 17:00. Před spaním řešíme opět různé věci. J místy solidně nestíhá. F místy raději solidně usíná. Nakonec usínáme všichni. V noci prší.

9.8. – pátek

Probouzíme se celkem pozdě. T říká, že ho v noci obtěžovala jakási myš. Vyrážíme v 9:00. J se ihned odpojuje a jde na stopa do Korytnice. K nezměrné lítosti T obcházíme Kozí Chrbát (má k němu citové pouto z dětství) a jdeme do Donoval. Neprší. Pohodová cesta. Opět potkáváme krávy. Pak následuje cesta bahnem a bahnem s kameny. Celkem chuťovka. Potkáváme rodinku ze severní Moravy. Říkají, že má být hezky od příštího čtvrtka. Pozitivní. Doporučují nám bistro v Donovalech. Přejeme jim hodně štěstí na hřebenu a pokračujeme. Začíná pršet. L se hádá s T, zda je dobré koupit si auto nebo ne (jako kdyby na něj někdo měl).

Docházíme do Donoval a hned míříme do bistra. Dáváme si jídlo. F opět suší peníze. T je vyřízený a rozhoduje se jet domů. L a F se rozhodují přespat v Donovalech a na Velkou Fatru vyrazit až zítra. Stále prší. Nakupujeme zásoby a L chce poslat pohled. Bohužel má pošta jen do 12:00. F se sází s T, zda přijedou M a R v domluvených 17:00. F říká, že oba rozhodně ne. T říká, že ano. Nepřijíždí nikdo. T prohrává večeri v menze a odjíždí v 17:30 domů. Za dvě minuty přijíždí M. Dává si špagety a vypráví, co zažili s R. F s L jí na oplátku vyprávějí, co zažili oni. Ve 20:00 jdeme do vedlejšího bistra. Kolem desáté jdeme spát. Pro tuto noc jsme si po předchozí poněkud těsnější verandě vybrali velké kryté pódium, které zde stojí. Uléháme. Za dvě hodiny nás ruší opilci, co si pro přespání vybrali stejné místo. Trvá jim asi hodinu, než postaví stan (na krytém pódium!!!) a při tom neuvěřitelně hlučí. V noci prší.

Co zažili M a R 7.8. až 9.8.

Kolem 12:00 M a R balí stan a scházejí do sedla Javorie, kde stejně jako včera vaří. Dále pokračují do údolí, odkud odjíždějí do Mikuláš Cíty. Přespávají v ubytovně Kriváň za 300 Sk za osobu. Celkem luxusní přespání. Pokoj mají ověšený mokřými věcmi. Ráno snídají před Delvitou a přemýšlejí co dál. Odjíždějí do Rožumberoka a vydávají se na Ostrou. Přespávají v sedle Teplice (zřejmě si chtěli šplhnout u F). Další den jdou do Podsuché, kde se R rozhodne, že na to prdí a jede domů. Na nádraží v Rožumberoku se šťastně shledává s T, a tak jedou domů spolu. M odjíždí do Donoval, kde se šťastně shledává s F a L.

10.8. – sobota

Vstáváme v 6:15. Chceme stihnout autobus v 7:03. Prší. M se rozhoduje, že už dál nejde. Vstáváme poněkud hlučněji, což se nelíbí opilcům ze stanu. M si s tím příliš hlavu neláme a bez obav křičí takové věci jako „Budiček!!!“ a „Vždyť je půl sedmý, jaktože ještě ležíte!!!“, případně si prozpěvuje „Denně vožralej, denně vožralej...“. Autobus kupodivu stíháme. F a L odjíždějí do Starých Hor a M do Rožumberoka. Ve Starých Horách dáváme na zastávce snídani a při tom pozorujeme srandovního maníka, co pořád mobiluje. Pak vyrážíme na Křižnou. Je to hodně drsný výstup (ze 470 m n. m. na 1574 m n. m.). Jdeme bahnem. Převýšení dost brutální. Jsme rychlí. Stíháme to za dvě a půl hodiny. Na Křižné je taková mlha, že nevidíme ani místní vojenskou základnu. Matně vidíme pouze plot a dál nic.

Pokračujeme na Ostredok (nejvyšší vrchol Velké Fatry, 1 592 m n. m.). Nádherný hřeben. Bohužel vidíme kulový. Je mlha a vítr. Pokračujeme na Suchý, mlha se místy začíná protrhávat a naskýtají se nám pěkné výhledy. Na oběd zastavujeme v salaši, kde je i příjemný bača. Po obědě vyrážíme na Chatu pod Borišovom. Počasí zpočátku vypadá rozumně, pak ale začíná lejt a foukat vítr. Jdeme po úbočí Ploské. Bahnem. Pěkně kloužeme. Je to dost náročné. Kupodivu se doklouzáváme až k chatě. Přestává pršet a začíná svítit slunce. V chatě si F dává sladké knedlíky a L klobásu. Dlouho se nezdržujeme. Vyrážíme dolů, směr Belá. Není mlha ani vítr. Ani déšť. Sestup je ucházející. Potkáváme slovenský pár, který tvrdí, že bylo dnes v Martine pěkné(!!!) počasí. Scházíme na asfaltku. Už toho máme dost. Hledáme místo k přespaní. Vše je buď zamčené, nebo nepoužitelné. Nakonec nacházíme přímo luxusní prázdný seník. Jsme úplně vyřízení – za den jsme přešli přes půl hřebenu Velké Fatry. Jíme čokoládu na vaření. Nad Martinem je úplně jasno, nad hřebeny úplně černo. Budík nenařizujeme. Rychle usínáme. V noci překvapivě prší.

11.8. – neděle

Vstáváme v 8:30, i když se nám nechce. Oblékáme si kraťasy, vycházkovou obuv a vůbec hodobóžové oblečení. F nachází v batohu tričko Považská Bystrica Softball and Baseball Club. Zřejmě úlovek ze společného sušáku na Chopku. Jelikož je nejsušší, tak si ho hned obléká. Jdeme do Belé. Kvůli zmateným jízdám nám o dvě minuty ujíždí bus do Martina. Snídáme na zastávce, pak vyrážíme pěšky. Naštěstí neprší. Pokoušíme se stopovat. Neúspěšně. Nedělní provoz není moc hustý. Cesta však celkem svižně ubíhá. Dorážíme do Košťan. Hned jede bus. Začíná drobně pršet. Přijíždíme do Martina a okamžitě míříme do Čierné paní. Jídelní lístek je sice trochu proškrtaný a od minule změněný, ale výběr je stále velmi slušný za velmi slušné ceny. Samozřejmě hned dáváme jídlo. Pak postupně střídavě vyrážíme do města. F do Delvity pro buráky a další jídlo a pak na internet. L na prohlídku města a muzeí. F poněkud nezvládá neustálý přísun jídla a při odchodu má malinko problémy (za pět hodin jsme dali tři hlavní jídla + x piv). Na nádraží se jen tak tak dokulí.

L je v pohodě, a tak hned míří do nádražní cukrárny. Kupujeme si ještě zákusek. Čekáme na nádraží na třetí nástupní okno. L poučuje F o číselném značení vlaků. Pak voláme T. Ještě, že má L X-kartu, jinak bychom se nikam nedovolali. T nám sděluje neradostnou předpověď počasí a radostné fotbalové výsledky (Teplice vyhrály 2 : 1). Pak už ale přijíždějí nastupující do třetího okna - D, M2 a O. Zase radostné přivítání. Čeká nás Malá Fatra. Jdeme na bus do Krpeľan. Přijíždíme za tmy a za deště a okamžitě míříme do hospody. Není tam tak živo jako minulý rok. Chybí Ing. Král. F vyráží zkoumat, kde by se dalo přespat. Nakonec se rozhodujeme spát před hospodou. Hospoda zavírá v deset. Scházíme dolů a čekáme až všichni odejdou, abychom mohli rozbalit věci. Do deště se jim však moc nechce. Jíme buráky, co koupil F. Už zbývají jen poslední dva vytrvalci. Asi malinko přebrali. Jeden stále chce, abychom mu jednu natáhli. „Lebo ma dnes nechala frajarka...“, dotírá zejména na L. L je však kolegiální a pokouší se ho konejšit. I když jednu menší mu přeci jen mohl dát, když po tom tak vytrvale a neodbytně toužil. Nakonec i on odjíždí na své motorce domů a my rozbalujeme věci a uléháme. Stále prší.

12.8. – pondělí

Budíček je naplánovaný na 6:15. Od pěti nás budí autobusy. Vlak jede v 6:52. Jedeme do Stankovan. Tam přikupujeme nějaké menší zásoby a toaletní papír. Snídáme před obchodem a sušíme věci. Začíná docela pařit. Po chvíli vyrážíme. Stále je nádherné počasí. Míříme na Šíp. L nasazuje tempo jako na Křižnou. To však ostatní, zejména O, nehodlají akceptovat, a tak musí trochu brzdit. Zhruba v půlce cesty se zatahuje a začíná pršet. Naštěstí jsme zrovna v lese, a tak to tolik nepocítujeme. Prší však stále víc a na Šípu už docela drsně

leje. Vůbec si nevychnutáme nádherný výhled a hned scházíme dolů do Podšípu. Sestup je těžký a hlavně kluzký, což jsme téměř všichni poznali na vlastní pozadí.

Do Podšípu však dorážíme všichni v pořádku. Dobíráme vodu a po krátkém váhání přijímáme pozvání na čaj od jedné sympatické paní. Je zde na dovolené s kolegyní. Nemohou uvěřit tomu, že jsme vyšli s těmi obrovskými batohy až na Šíp. Nádherná chatička. Sušíme věci, jíme a povídáme si o všem možném. Venku mezitím stále vesele prší. Přemýšlíme, co dál. Rozhodujeme se jít do Párnice. A pak se uvidí. L předává našim hostitelkám pohled, aby se ho konečně zbavil (aby ho poslali za něj, protože jemu se to stále nedaří). Přestává pršet, a tak se loučíme. Bylo to milé posezení. Scházíme do Dierové. Je to stejná díra jako loni. Čekat na vlak nemá cenu, a tak jdeme do Párnice pěšky. Dorážíme tam kolem půl šesté. Ihned míříme do hospody. F opět vyráží na průzkum možného přespání. V hospodě pijeme pivo a hrajeme kostky. Spát odcházíme na „náměstí“ do budky s nápisem Trafika a Rozličný tovar. V noci prší.

13.8. – úterý

Ve 4:00 přiváží noviny. Před šestou přichází trafikantka s nějakou babčou. Obě jsou velmi milé. Ptají se, jestli nám nebyla zima a jestli na nás nepršelo. Trafikantka dokonce i seřvává jednoho čekatela na autobus, který podle jejího mínění dělá příliš velký hluk. Busy nás ale budí docela často. Nakonec nás ale ze spacáku dostává až slunce, které nesměle vykukává kolem osmé. D a L se rozhodují jet domů. Vlak jede v půl desáté. Zbytek se po podrobném prozkoumání mapy, zvážení stavu počasí a výměně názorů mezi F a M2 a také mezi F a O rozhoduje jet busem do Zázrivé. Jede před půl desátou. V klidu tedy balíme. Někteří lidé si začínají myslet, že rozbalujeme krám a začínáme něco prodávat. Zejména jeden stařík vypadá, jako kdyby už chtěl vytáhnout peněženku. Místo toho však jde nakupovat F a M2. F kupuje typické věci na trek - chleba, konzervu s ananasem, slané buráky a nanuk. Pak se loučíme s D a L a odjíždíme do Zázrivé. D s námi tedy moc dlouho nepobyla.

Ze Zázrivé vyrážíme po červené směr sedlo Medzirosutce. Začíná pršet. V sedle Príslop nad Bielou zjišťujeme, že červená vede moc do kopce. Pružně měníme trasu. Jdeme po žluté do sedla Medziholie. V sedle je vítr, mlha a drsně prší. Nevidíme ani kousek Velkého Rozsutce, ačkoliv jsme přímo pod ním. Scházíme do Štefanové. Sestup nám jde o něco lépe než výstup. Do Štefanové docházíme už celkem vyřízení. Chceme jít do chaty Boboty, která je ještě tak dva kilometry. Sbíráme poslední síly a jdeme. Z chaty se vyklube obrovský socialistický hotel. Pokoj pro dva s přistýlkou stojí 1650 Sk/noc. Nic pro nás. Prší. Kousek zpátky je zarostlá louka a na ní je malá zelená budka. F říká, že je nevábná, ale přespát by se dalo. M2 ani O se do průzkumu neženou. Nechtějí se zbytečně brodit vysokou trávou a bodláky. Nakonec se O odhodává. M2 říká, že jí dává důvěru, aby rozhodla i za něj. O dochází k budce a nemůže se rozhodnout. M2 to nevydrží a jde se také podívat. Je rozhodnuto. Přespíme v budce. Vyklízíme jí a zvelebujeme. Nakonec je zútulněna natolik, že to M2 inspiruje k několika fotkám. Jíme a přemýšlíme co dál. Prší. Rozhodujeme se, že to nemá cenu a že ráno odjedeme. Nevíme však kam. Domů se nám nechce. Nakonec padá volba na chatu F. Usínáme. V noci prší. Chata je poněkud malá. Ale suchá a to je důležité.

14.8. – středa

Prší. Nevíme, v kolik jede bus do Žiliny, a tak vyrážíme náhodně před osmou. Jede to až před půl desátou. V klidu posnídáme na zastávce. Autobus přijíždí na čas, ale do Žiliny jede dost dlouho. Staví úplně všude. Máme tedy málo času. Rychle se najíme v humusném bufetu na nádraží. Pak jde F nakoupit (kupuje konzervu broskví a víno – tekuté, bílé). M2 jde také nakoupit (kupuje nám lístky). O hlídá zavazadla v čekárně. Vlak naštěstí stíháme a v 11:52 odjíždíme.

Akce Prší, prší, jen se leje skončila...

Slovo závěrem

Akce Slovensko 2002 dostala svůj krycí název až dodatečně. A je to krycí název více než výstižný. Na rozdíl od minulého roku, kdy jsme měli tři týdny nepřetržitě pěkné počasí, tento rok to bylo úplně opačně. Tři týdny nepřetržitě špatného počasí. Až na občasné a opravdu velmi krátkodobé výjimky jsme z nádherných výhledů neměli vůbec nic. Přesto doufám, že si její účastníci něco odnesli. Pro mě osobně byl rozhodně přechod přes Tri kopy a Ostrý Roháč v mlze a dešti s dvacetikilovým batohem na zádech velmi silný zážitek. Také přespání na Klínu mělo něco do sebe. Ale **hlavně jsme strávili prázdniny se sympatickými lidmi v sympatickém prostředí** (levné hospody – ceny jako u nás, ale ve slovenských, prostě paráda!!!...). A to za to určitě stojí.

A proti tomu, co se mezi tím dělo u nás v ČR (povodně), byly naše útrapy naprosto zanedbatelné...

Účastníci (podle času stráveného na této akci*):

pořadí	účastník	počet hodin
1.	F – Filip	328
2.	J – Jana	208
3.	L – Lukáš	184
4.	M – Markéta	111
5.-6.	R – Roman	95
5.-6.	T – Tomáš	95
7.-8.	O – Olga	64
7.-8.	M2 – Martin	64
9.	D – Dita	39

* počítá se od nástupu do nástupního okna až do nástupu do vlaku jedoucího ze Slovenska (někde možná malá nepřesnost)

Vyplodil F a tradičně doopravoval L.